

HOVRE, Frans de, priester, pedagoog (Oudegem 3 april 1884 - Gentbrugge 11 november 1956).

De Hovre deed zijn humaniorastudie aan het bisschoppelijk college te Dendermonde en studeerde daarna als seminarist wijsbegeerte, aan het Institut Supérieur de Philosophie de Louvain. In 1906 promoveerde hij tot doctor in de wijsbegeerte. Na zijn theologische studie aan het bisschoppelijk Groot Seminarie te Gent werd hij op 13 juni 1908 tot priester gewijd. In 1909 werd hij tot leraar benoemd te Sint-Niklaas-Waas (1909-'14). Tijdens de

Eerste Wereldoorlog verbleef hij in Engeland. Hij werkte mee aan de organisatie van het onderwijs voor Belgische vluchtelingen, van wie hij aalmoezenier was. In 1919 werd hij benoemd tot kapelaan te Gentbrugge. In 1946 verleende de bisschop van Gent hem het canonicatum honorarium van het Sint-Baafskapittel.

Een van de stellingen van De Hovre was, dat ieder pedagogisch of didactisch feit correspondeert met wijsgerige opvattingen betreffende de mens. Van daar de titel van een zijner belangrijkste werken: *Paedagogische Wijsbegeerte*. Een studie in de moderne levensbeschouwingen en opvoedingstheorieën (1924).

In Vlaanderen, waar de toestand op het gebied van de theoretische pedagogiek op een laag peil stond, wilde De Hovre de geesten verruimen in de richting van de theoretische en historische pedagogiek en de pedagogische doelproblematiek. In 1919 stichtte hij dan ook het Vlaamsch Opvoedkundig Tijdschrift, waarvan hij zelf jarenlang ieder nummer inleidde met een artikel over een buitenlands wijsgeer of pedagoog. Een aantal van die bijdragen, samen met de karakteristieke uittreksels uit het werk van de besproken auteur, werden later gebundeld in *Paedagogische denkers van deze tijd* (1936).

Van even groot belang is de oprichting, in 1925, van het Hooger Instituut voor Opvoedkunde te Gent, waar een elite-groep van onderwijzers avondlessen op universitair niveau konden volgen. Na Gent volgden Brussel, Antwerpen, Hasselt, Leuven en Brugge. Alle werden door de staat erkend. Veel onderwijzers die lessen gevolgd hadden aan een Hooger Instituut voor Opvoedkunde, hebben later o.a. in de inspectie van het lager onderwijs een belangrijk aandeel gehad in de pedagogische vernieuwingsbeweging en in de revalorisering van de volksschool.

De invloed van De Hovre op de Vlaamse leerkrachten is van onschatbaar belang geweest en zijn betekenis voor de pedagogiek in Vlaanderen kan men onmogelijk over het hoofd zien. Het is voor een groot deel aan hem te danken, dat de beste Vlaamse onderwijzers in contact zijn gekomen met de pedagogische activiteiten in het buitenland.

LITERATUUR: U. de Hasque, *Dr. Frans De Hovre. Outstanding Belgian Pedagogue*, in *Catholic Educational Review* (1930, p. 488-492); - V. d'Espallier, *Dr. Fr. De Hovre, 3 april 1884 - 11 nov. 1956*, in *Streven*, jg. 10 (1957, p. 376-378); - A. de Beer, *Kan. Dr. Fr. De Hovre, de pionier van de wijsgerige pedagogiek in Vlaanderen*, in 25 juni 1961. *Herdenking van de Vier Groten van Oudegem* (1961, p. 33-54).

CYRIEL VERLEYEN